

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 302/2021-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senec v konaní vedenom pod ČVS: ORP-662/1-VYS-SC-2020, proti postupu Okresnej prokuratúry Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 569/20/1103, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 103/2021 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 16/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senec (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-662/1-VYS-SC-2020, proti postupu Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 569/20/1103, proti postupu Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 103/2021 (ďalej len „napadnutý postup okresného súdu“) a proti postupu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 16/2021 (ďalej len „napadnutý postup krajského súdu“).

Domáha sa tiež vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 4 ústavy, čl. 8 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a porušenia práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu. Sťažovateľ sa zároveň domáha zrušenia uznesenia krajského súdu č. k. 3 Tpo 16/2021 z 26. marca 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“), vyslovenia príkazu krajskému súdu vo veci znova konať a rozhodnúť, ako aj priznania finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo 20. decembra 2020 uznesením vyšetrovateľa vznesené obvinenie pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Uznesením okresného súdu č. k. Tp 71/2020 z 21. decembra 2020 v spojení s uznesením krajského súdu z 28. januára 2021 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s tým, že väzba začala 19. decembra 2020.

3. Sťažovateľ podal prostredníctvom právneho zástupcu 15. februára 2021 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú odôvodnil tým, že vo vyšetrovaní jeho trestnej veci sú zjavne priet'ahy zo strany orgánov činných v trestnom konaní, do dňa podania žiadosti nebol vypočutý za účasti obhajcu a vyšetrovanie nie je ukončené. Podľa názoru sťažovateľa, vzhľadom na dané priet'ahy, môže všeobecný súd napraviť nezákonnosť konania len tým, že ho prepustí na slobodu.

Prokurátor okresnej prokuratúry túto žiadosť spolu s vyjadrením doručil okresnému súdu 19. februára 2021. Podľa názoru prokurátora u sťažovateľa dôvody väzby naďalej trvajú, pričom pobyt obvineného vo väzbe považuje za zákonný a dôvodný. K samotným dôvodom väzby uviedol, že tieto sú dané, pretrvávajú a väzbu nie je možné nahradiť niektorým zo spôsobov uvedených v § 80 Trestného poriadku. Sťažovateľ je cudzím štátnym príslušníkom krajiny, ktorá nie je členským štátom Európskej únie, na území Slovenskej republiky nemá trvalý pobyt a ani prechodný pobyt. Počas pobytu na území Slovenskej republiky prebýva v rôznych hoteloch, nájmoch a iných formách dočasného bývania. Uvedené skutočnosti umožňujú obavu z možného útoku, resp. nedostihnuteľnosti.

Okresný súd na neverejnom zasadnutí 1. marca 2021 uznesením zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu. Podľa názoru okresného súdu dovtedy zistené skutočnosti nasvedčujú, že skutok, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, bol ním aj spáchaný a je dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, pretože podľa jeho vyjadrenia je drogovy závislý.

Dôvody tzv. útekovej väzby trvajú, sťažovateľ nemá na území Slovenskej republiky evidovaný trvalý ani prechodný pobyt, pracovnoprávny alebo iný obdobný pomer, neviažu ho žiadne obchodné záujmy k Slovenskej republike. Sťažovateľ má evidovaný trvalý pobyt na adrese v Maďarskej republike, kde má byť zamestnancom obchodnej spoločnosti.

4. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 5. marca 2021 sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že v jeho trestnej veci dochádza k neopodstatneným priet'ahom, nie je vybavovaná prednostne a urýchlene. Sťažovateľ sa na výsluchu 3. marca 2021 priznal ku skutku v plnom rozsahu, a preto aj vzhľadom na existenciu priet'ahov nie je ďalšie trvanie väzby u sťažovateľa zákonné a má byť prepustený na slobodu. Krajský súd napadnutým uznesením z 26. marca 2021 sťažnosť sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Vo vzťahu k napadnutému postupu vyšetrovateľa v konaní vedenom pod ČVS: ORP-662/1-VYS-SC-2020 sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že väzba trvá už viac ako štyri mesiace. Počas celého trvania väzobného stíhania sťažovateľa boli v jeho trestnej veci vykonané dva vyšetrovacie úkony, a to výsluch (3. marca 2021) a záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu (18. marca 2021). Okrem týchto dvoch vyšetrovacích úkonov nevykonal vyšetrovateľ žiadne iné vyšetrovacie úkony, a teda od 19. decembra 2020 do 3. marca 2021 a od 3. marca 2021 do 18. marca 2021 bol absolútne nečinný.

Podľa sťažovateľa tento priet'ahový postup vyšetrovateľa nenapravila napriek opakovaným sťažnostiam a urgenciám sťažovateľa ani okresná prokuratúra. Napriek tomu, že sa sťažovateľ do zápisnice o výsluchu z 3. marca 2021 výslovne vzdal práv podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, vyšetrovateľ na pokyn prokurátora okresnej prokuratúry 18. marca 2021 realizoval postup podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, keď došlo ku skončeniu vyšetrovania. Tento postup vytvoril podľa sťažovateľa zbytočný priet'ah od 3. marca 2021, keď bol vykonaný posledný vyšetrovací úkon, až do 19. apríla 2021, keď bola podaná obžaloba. Väzba sťažovateľa preto minimálne v tomto období už nebola nevyhnutná a bola neproporcionálna a nadbytočná, pretože vyšetrovateľ a okresná prokuratúra zbytočne a nedôvodne predĺžili prípravne konanie, ktoré podľa sťažovateľa aj k 3. marcu 2021 bolo neprimerané dlhé.

6. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti zároveň napáda aj uznesenie okresného súdu z 26. marca 2021, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby, ktoré považuje „za nezákonné a ústavne nonkonformné, čo sťažovateľ vyjadril aj vo svojej sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu.“. Za nezákonné považuje sťažovateľ aj napadnuté uznesenie krajského súdu, a to z dôvodov, že okresný súd aj krajský súd mali reflektovať na namietané priet'ahy v prípravnom konaní vo väzobnej trestnej veci sťažovateľa a „na absolútnu nečinnosť“ vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry. Všeobecné súdy mali teda sťažovateľa prepustiť z väzby na slobodu, keďže sa preukázalo, že väzba sťažovateľa je z týchto dôvodov „úplne a absolútne nezákonná“. Podľa sťažovateľa v napadnutom uznesení krajského súdu absentuje akékoľvek vymedzenie konkrétnych skutkových alebo akýchkoľvek iných okolností, ktoré by preukazovali existenciu materiálnej stránky väzby sťažovateľa. Krajský súd žiadnym spôsobom neuviedol príčinnú súvislosť medzi tým, že bola naplnená dôvodná obava o úteku páchat'ľa v prípade jeho prepustenia na slobodu, a skutočnosťou, že sťažovateľ má evidovaný trvalý pobyt v Maďarskej republike a tam aj svoje podnikateľské aktivity. Na základe sťažovateľom uvedených dôvodov navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zároveň uvádza, že konanie o jeho sťažnosti z 12. februára 2021 o prepustenie z väzby trvalo neprimerane dlho, keďže napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť až 26. marca 2021 a právnenému zástupcovi sťažovateľa bolo doručené 8. apríla 2021. O tom, že o žiadosti sťažovateľa nebolo rozhodnuté urýchlene, svedčí aj skutočnosť, že jeho žiadosť nepredložil prokurátor okresnej prokuratúry bez meškania, čo podľa názoru sťažovateľa znamená do 24 hodín, čo je v rozpore s § 79 ods. 3 Trestného poriadku.

8. V podaní doplnenom 4. mája 2021 sťažovateľ uviedol, že na pojednávaní 30. apríla 2021 okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 46 T 36/2021 rozhodol o jeho ponechaní vo väzbe a nenahradení väzby inými prostriedkami v zmysle Trestného poriadku. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť a žiada ústavný súd, aby pri rozhodovaní o jeho ústavnej sťažnosti prihliadol aj na tieto skutočnosti.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom vyšetrovateľa, napadnutým postupom okresnej prokuratúry, napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu:

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom vyšetrovateľa, postupom okresnej prokuratúry, postupom okresného súdu a postupom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy

a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 38 ods. 2 listiny) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95). Pri výklade tohto základného práva si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03) a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

14. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je požiadavka jej smerovania proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020).

15. Základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poskytuje ochranu len vtedy, ak mu bola ústavná sťažnosť predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade vyšetrovateľom, okresnou prokuratúrou, okresným súdom a krajským súdom) trvalo alebo ešte pretrváva (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu, už nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

Ak v čase, keď bola podaná sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 12/01, III. ÚS 265/07, III. ÚS 306/08, IV. ÚS 159/2021).

16. Ako zo samotného odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že 19. apríla 2021 bola okresnému súdu doručená obžaloba smerujúca proti sťažovateľovi, čím sa v tejto veci skončilo prípravné konanie a začala sa súdna časť trestného konania. V čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému

súdu (29. apríl 2021) sa teda trestná vec nachádzala v štádiu už po podaní obžaloby, v ktorom rozhoduje o ďalšom postupe vo veci samej príslušný súd.

17. Vyšetrovateľ a okresná prokuratúra teda od tohto momentu nemohli a nemôžu zasiahnuť do ústavou zaručeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže jediným orgánom oprávneným vo veci konať a rozhodovať je v súčasnosti okresný súd. Vykonaním vyšetrovania, spracovaním a predložením návrhu na podanie obžaloby vyšetrovateľom a doručením obžaloby okresnou prokuratúrou okresnému súdu tieto orgány verejnej moci vykonali všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa a svoju úlohu v tomto smere riadne splnili.

18. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vo vzťahu k vyšetrovateľovi a okresnej prokuratúre z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

19. Sťažovateľ podanou ústavnou sťažnosťou namieta aj priet'ahy v napadnutom postupe pred okresným súdom a krajským súdom v súvislosti s konaním o jeho žiadosti z 12. februára 2021 o prepustenie z väzby. V danej veci ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh považuje za preukázané, že v čase, keď sa sťažovateľ obrátil so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd, bolo o žiadosti sťažovateľa právoplatne rozhodnuté. Okresný súd žiadosť sťažovateľa zamietol uznesením z 1. marca 2021. O sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. marca 2021.

20. Sťažovateľ, vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti, ktorým sa domáha ochrany svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu a krajského súdu, sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy v súvislosti s rozhodovaním okresného súdu a krajského súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel (napr. I. ÚS 572/2017, II. ÚS 433/2018, II. ÚS 36/2021).

21. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 4 ústavy, čl. 8 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu:

22. Sťažovateľ sa zároveň domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 4 ústavy, čl. 8 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu.

Napriek odôvodneniu porušenia práv v ústavnej sťažnosti jej petit úplne jednoznačne vymedzuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa nesmeruje proti uzneseniu okresného súdu č. k. Tpo 103/2021 z 26. marca 2021 ani proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Tpo 16/2021 z 26. marca 2021, ale že smeruje „len“ proti postupu („konaniu“) okresného súdu a krajského súdu.

Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa zjavne nezodpovedá navrhovanému petitu ústavnej sťažnosti a nekorešponduje s ním.

23. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

24. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti.

25. Keďže sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených práv výlučne postupom okresného súdu a postupom krajského súdu, a nie aj predmetnými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu (bod 23 tohto uznesenia), predmetom ústavného prieskumu sťažovateľom namietaného porušenia jeho v ústavnej sťažnosti označených práv môže byť len označený postup okresného súdu a krajského súdu. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa zjavne nezodpovedá petitu ústavnej sťažnosti, a preto táto časť ústavnej sťažnosti nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

26. Na uvedenom závere nič nemení, že sťažovateľ sa piatym bodom petitu ústavnej sťažnosti domáha, aby ústavný zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 3 Tpo 16/2021 z 26. marca 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nevyhnutným predpokladom, aby ústavný súd mohol pristúpiť

k zrušeniu rozhodnutia je, že ústavný súd v prvom rade vysloví porušenie základného práva vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré má zrušiť.

Inými slovami, ústavný súd nemôže zrušiť rozhodnutie orgánu verejnej moci, ak najprv (vychádzajúc z petitu) nevysloví, že predmetným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva.

Ak teda ústavnému súdu už samotná formulácia petitu ústavnej sťažnosti vôbec nedáva možnosť vysloviť porušenie základného práva vo vzťahu k rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ale „len“ k postupu orgánu verejnej moci, ústavný súd nemôže zrušiť rozhodnutie, aj keď sa sťažovateľ zrušenia tohto rozhodnutia petitom ústavnej sťažnosti domáha.

27. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale ide aj o petit ústavnej sťažnosti ako esenciálnu obsahovú náležitosť ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti.

Aj pri podaní kvalifikovanej ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie označených práv v súvislosti s právom na bezodkladné a urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa by bola táto časť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Zo samotnej argumentácie sťažovateľa a obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé (body 3, 4 a 20 tohto uznesenia), že v napadnutom postupe okresného súdu a napadnutom postupe krajského súdu bolo konajúcimi súdmi rozhodnuté urýchlene, v lehotách primeraných aj podľa judikatúry ESLP.

28. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

29. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu